

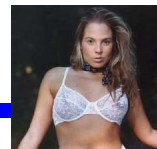
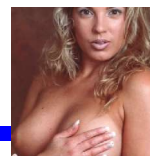
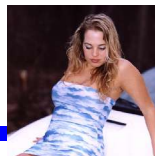
MEHR! Zehnmal soviele

kwaliteitszorg met Rammstein en Cordelia
(ik weet echt wel hoe ik ze bij de les houd)

Ich brauche vieles
Und viel davon
Und nur für mich
Nur für mich
Von alles was
man haben will
Brauche ich zehnmal soviele
Ich werde nie satt. Ich werde nie satt!

Es ist besser ... wenn mann mehrrrrr hat !

Beter nog zou het zijn worden, als u de CD opzette, lieve toekijkers. Op zijn Rotterdams had ik anno maart 25 2010 een beetje een grafdag met dito humeur. Al een jaar of twee zou ik nog eens een leuk stukje schrijven over de Mazda MX-5, en nu had ik daar even tijd voor. In die jaren werd bij dealerfamiliebedrijf [X] de bruid opgetuigd, wat nogal eufemistisch jargon is voor het naar de klote helpen van je levenswerk om het aan de marktleidende concurrent te verkopen. Jammer hoor, maar wat kun je anders doen? Aan de Binckhorstlaan kope men heutzutage vooral Hyundai's, maar diepzinnig marktonderzoek geeft nog geen definitief uitsluitsel over de klantentrouw van de centenweger, van oudsher 's Koreaanskopers klanttypering. Of hun yupgehalte al zodanig is, dat zo'n IX 35 verkoopbaar is ..

Profi, voor mijn doen

dat hopen we dan maar

Mazda's mascotte, dus, is de MX-5. Een image-builder. Net zoals ik nog steeds Cordelia, the Brazilian from Canada als mascotte heb geadopteerd want wij hebben tenminste iets gemeen (mailboxen van licentiemannenbladen bestoken namelijk).

(had je niet gedacht he, dat daar iets strategisch bij was. Toch mooi 5 jaar geheim gehouden)

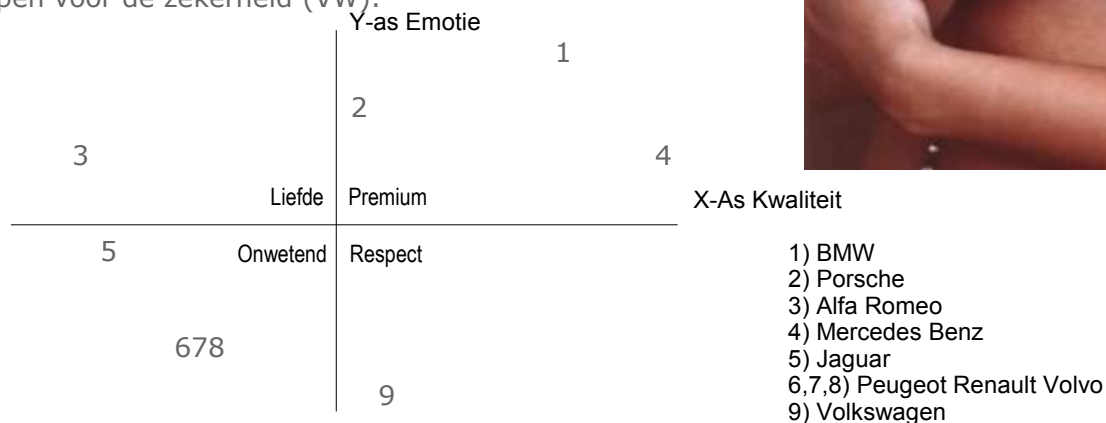
De MX-5, ofwel de Miata. Van de ontstaansgeschiedenis van de roadster uit het land van de dimsum heb ik een volkomen hallelujaboek liggen. Hoe de top onehand operable is (een handje vol, is dat goed?). Dat de Harry's van meneer Hirai op de sloop een Alfa Spiderstoel gesnocked hadden. Nagemaakt, maar natuurlijk zonder het blasfemische overgewicht van de Italiaanse, want 'weight reduction was vigorously pursued'. Met 2 stoelen en de kofferruimte van een backpacker (135 ltr) mag dat dan ook wel, zegt de man die de Nissan Micra eersteling nog veel lichter vindt (een kilootje of 400 lichter). Het ventilatiesysteem komt direkt van de RX-7. Zelfs de benzinetank draagt zorg voor gewichtsbesparing (45 l).

Mensen die al een tijdje meelopen in de schrijvende autojournalistiek, zijn in staat hun kritiek subtiel te verpakken (want dan valt het minder op) redeneert hij cirkel maar righteous. Subtiel, dat spreekt mij wel aan (zals uit de fotografie mag blijken. Toch?). Autojaarboek '95 van de overbekende heer Roks zegt het zo:

"Je ziet de 306 in gedachten over de boulevard van Nice rijden, met een iets verbrande jongeman met een zonnebril aan het stuur. Die waarschijnlijk aan zijn zijde ook nog een iets te blonde eveneens met een zonnebril getooide blondine heeft zitten. *Terwijl* de Mazda .."

.. en dan weet ik genoeg

Onderstaand een grafiekje uit de veelbelovende koker van Rosengarten. De onwetende is onwetend uit liefde voor de merkdinges (Alfa, Jaguar) of trekt de beurs open voor de zekerheid (VW).

(meest premium zijn dus Mercedes en BMW. Premium is niet het enige ware-dat zegt het tabelletje niet)

Ik wil er het volgende van zeggen. Wacht, heb ik net Roks al aan het woord gelaten. Vooruit met de geit. Kan het mij schelen, waarom niet in Jeremy-stijl

The MX-5 looks like Sean Connery in dinner jacket. Unfortunately with a 1.8 engine that means he's in a wheelchair. It is, in fact, a poignant testimony to a problem blighting the whole of the Asian industry: an obsession with standardisation, in which they take pride! How is the heater of an RX-7 an advantage, to begin with? The steeringwheel, RX-7's bonnet .. but the heater? Look at my girlfriend, she's just like Paris Hilton. They got the same insurance company. Makes no sense either. So much for engineering.

In the good old Golf cabrio you feel cushioned. As a womb. Blackish trim, no corners or lines when you look behind you. The visual effects of the small windows in a closed cabriocar are unusually well brought into place. A Rover 214 has nice seats, a lovely steering wheel and a strip of wood. Really cozy. Spartan, on the other hand, would be the word to describe the Mazda. Cramped could be another, because there really isn't much space. For Essex racers without a budget in Peugeots 106, spartan might work. People who can afford a second car, demand more comfort. As far as the boyracers are concerned: the Mazda doesn't race. Mazda, who indeed peeks at Alfa -remember the gauges in the Mazda 3- could use some streetcred. No Patrick Huisman (toerwagenklasse DTM, BMW 320). So who is to buy the car?

Even if it's inspired by the dragon swishing down the mountain while the polewind touches his belly, brilliance in engineering doesn't fix having no audience. Talk to the grey fellow here, he used to go to a school for music nobody understands.

De Miata is veel geschreeuw en weinig wol, en dan heb ik het niet eens over de geluidsproductie. Dit is een doodgewone schap-stoel; van Alfa afgekeken en verbeterd? Zie ik niet.. Met een Dolf van Eijkstuur (maar zeker niet eentje uit de exclusive-serie). Een niet bijzonder uitgevoerde kap, ik kom daar nog op terug. En allemachtig krap, een Porsche Boxster is nog ruim hierbij vergeleken.

Het merk dat Mazda is, is gebouwd op precisie en perfectionisme, *build quality*. Juist een cabrio geeft je de kans dat te bewijzen. In de test woei de kap open op de snelweg. Het geluidsniveau onderscheidt zich niet positief ten opzichte van andere cabrio's, terwijl dat toch een ideaal feature is om je te bewijzen. Strak mikkend op innovatie? In 2001 -niks te vroeg dus- schroefde Mazda variabele kleptiming op de 1.8 en scoorde hij 146 pk.

Bij de Porsches van weleer zat de handrem aan de kant van het portier. Als het kennelijk duur is die middenconsole aan te passen (Amerikanen waren de doelmarkt, toch?), monteer hem daar. Nu is er een gereede kans op een blauwe plek op het rechterbeen; als je zo geen vrouwelijke kopers afschrikt, hoe dan wel. Elk afzonderlijk geen wereldprobleem. Maar: afwerking op Audi niveau is het niet, daarover kunnen we het eens zijn en met zijn retro-look was nu juist de gedachte: Brits doch hoogkwalitatief.

155 V6 toerwagenstijl

De marketing dan. Zoals zo levendig gedemonstreerd werd, kon de redacteur zich de Peugeotkoper voorstellen. Bij de Mazda is dat lastiger.

De Miata is een auto die voor zonbebrilde salesbeauties afvalt. Gebrek aan bruikbaarheid; hun beautycase past er niet eens in. Koud dak: weemoedig herinnert ze zich de Golf cabrio. En die Chrysler Neon die ze ooit reed, had toch mooi 133 pk; deze MX-5 neemt 10,3 seconden naar 100. Een tempo waarbij de MX-5 al 74 dB op de meter zet.

Voor fanatieke Gti mannen valt hij ook af: wel prijzig, niet snel. Misschien is het een interessante auto voor reclamebureaus. Van briefing tot concept; altijd compromissen. Een hard vak schijnt het ook te zijn: heeft het spartaanse ook een doel. Maar nu deduceer ik doelgroepen: ik heb eigenlijk nog nooit een reclameman in een MX-5 gezien; Mazda heeft meer merkimagoproblemen dan streetcred alleen.

Een veel bekendere definitie van kwaliteit is, *net iets meer bieden dan de klant verwacht*. De verwachtingen heeft Mazda hoog opgeschroefd, aan juichverhalen geen gebrek. Uit de test haal ik vooral, dat Ton Roks vooral mééér verwachtte (mag u de CD starten, intussen).

Net iets meer dan werd verwacht ..

Verwachtingen overtreffen take 2: Topgear over de MG-B.

MGB

For reasons no-one can quite remember, the MGB is the darling of the classic carscene. Which is odd, because it's also quite spectacularly rubbish. For one thing, it's loosely based on the chassis of an Austin Cambridge, a 1950 saloon so old fashioned it gets several mentions in the Bible.

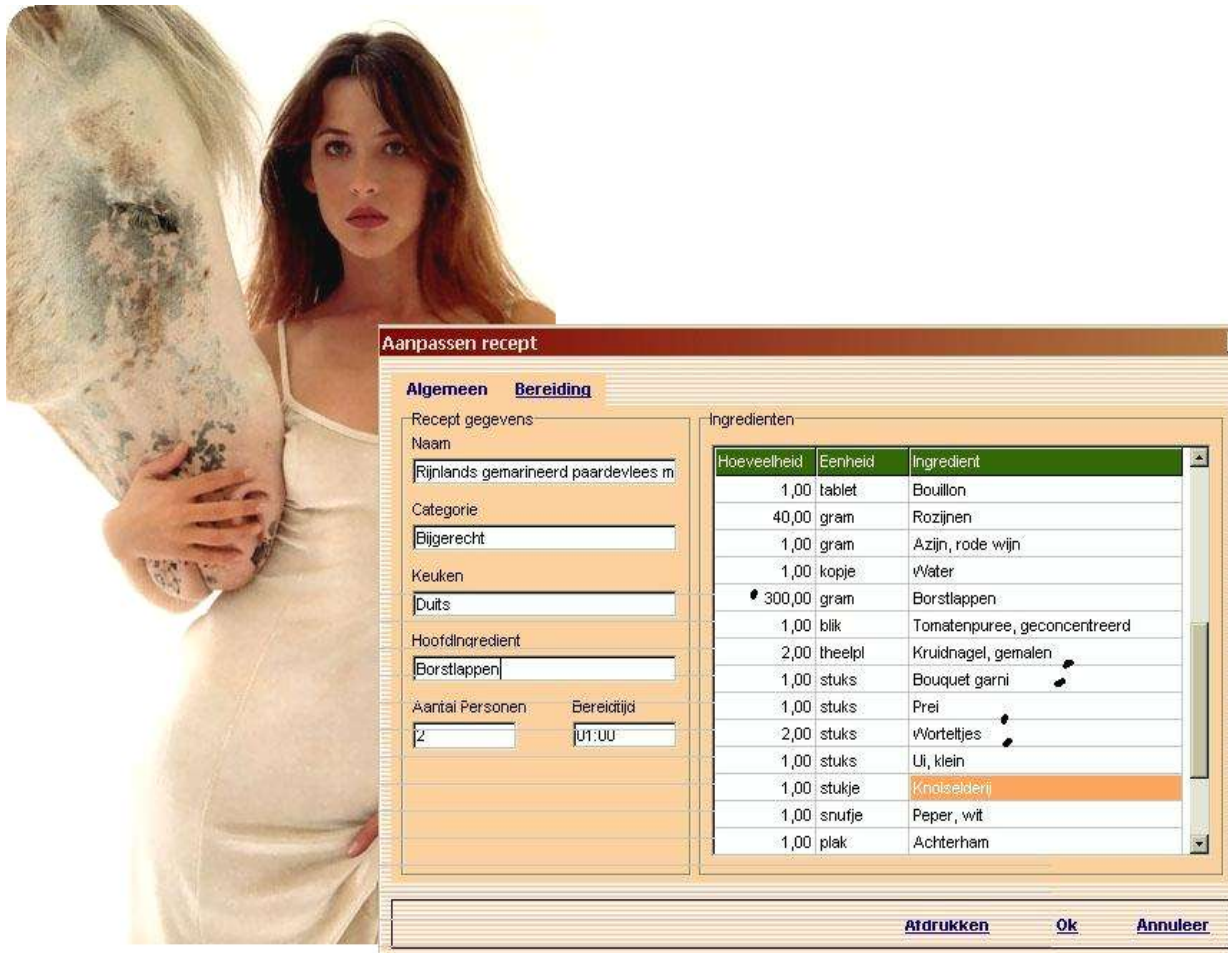
Secondly, the MG wasn't the only thing to be built around the Cambridge chassis. It was also used as the basis for the Leyland Sherpa. Which is a van. So driving an MGB is essentially admitting that you've wasted your money on a leakier, noisier, less comfortable and far less handy version of something plumbers used to drive.

In fact, there are only two things worse than actually driving an MGB: having to spend time with MGB owners in the back room of some country pub as they brag about how they spend 23 years re-chroming their bumpers or stripping down the entire gearbox using only their teeth; or having your face pushed into a lawnmower. Actually, come to think of it; the lawnmower option suddenly sounds quite nice.

een keer meer; om het af te leren .. als narrige bui, dan flauwe stukjes en motorkappen .. weten eventuele aanstaanden het vast (in theorie tenminste .. heeft hij een momentje Kees Torn).

Dat moet niet altijd expliciet zijn.

Ze zijn een beetje kleiner, is dat ook goed. sGoed Slager, doe maar, ze zijn wel heel mals

Philip Huff is een onzettend aardige vent met een zeker zo leuke vriendin. Nu ik toch narrigheid hedge met vleesgerechten .. 't gaat over bloed (onder andere)

Van die vier dagen in de separeercel van de Thorbeckehof kan ik me verder niet zoveel herinneren. En daar ben ik ook wel blij om, eerlijk gezegd. Want wat ik me nog wel herinner, man, dat is niet okee.

Ik heb bijvoorbeeld met een plastic mes in mijn arm gekrast tot ik begon te bloeden. Dat deed ik, omdat ik iets nodig had om mee te kunnen schrijven. Het krijtbord kon ik daarvoor niet gebruiken, want daar zat een magneet achter die het krijtje bestuurde. Dus sneed ik in mijn arm, zodat ik met mijn bloed op de muren kon schrijven. Dat kun je nog steeds zien: ik heb een stuk of zes kleine littekens op mijn rechteronderarm. Mijn linkerarm is littekenvrij, want daar zat die bandage om. Gelukkig maar, want dat is de arm die je goed ziet als ik gitaar speel.

Nu denk ik 'waarom deed ik dat in Godsnaam, mezelf in mijn arm snijden.' Maar toen dacht ik er niet bij na. Man, ik *moest* mezelf wel snijden, want ik moest de woorden in mijn hoofd ergens tegenaan gooien. En er was niemand om tegen te praten, geen schrift om in te schrijven.

Ik wilde zo verdomd graag dat er iemand was die naar me luisterde. Maar ze gaven me een spuitje en stopten me in een geluiddichte isoleer, met plastic matras, plastic gordijnen, plastic vloer .. echt alles was van plastic daar. En ze gingen weer voor de televisie zitten. Ik moest dus wel op de muren schrijven om de gedachten naar buiten te krijgen, om me te uiten, om de druk van de ketel te halen. Want dat is wat mijn hoofd was: een hogedrukketel van gedachten. Man ik knapte bijna uit elkaar van de ideeën.

Ik laat me nooit meer in zo'n verdomde isoleercel opsluiten. Echt *nooit*. Als ik daar nog een keer terechtkom sla ik een gat in de muur, of ik eet die plastic gordijnen op.

Ik meen het.

It's not Henry James. But ... gripping (een citaat op de plank is als geld op de bank). Sophie Marceau doet wel rare fotoshoots zeg.

De oplettende lezer heeft gemerkt: de Rotterdam Zuid indicatie staat zwaar in het rood. Is er dan niks leuks aan Leven op Zuid? Toch wel, maar je moet er oog voor hebben. Enige aanleg voor galgenhumor is wel een voordeel.

Het is in de buurt van de Vaanweg. U kuiert over de Bollenland. De woninkjes zijn daar niet hoe iemand zich Zuid voorstelt (portiek, satteliet, hoofddoek). Daarentegen leuke laagbouwhuisjes met een beeld uitgehouwen in de muur als ware het een Bernadette. U slaat af, en komt aan op de Zaailand. Van bollen naar zaai: de fallische factor neemt toe. U steekt over, ontwaart een tankstation en dat is toch een mannelijke omgeving met al die benzine, sigaretten en wat er verder nog is om de behoeftes te stillen (brand te blussen, of zoiets). Linksrechtlinks: volkstuincomplex de Beukhoeve. 't Is misschien een definitiekwestie, maar het is een dunne lijn tussen associatieve naamgeving en simpelweg synoniem. Hoeve: boerderij. Beuk .. een van de 3000 woorden voor .. enfin. Een optimale ervaring is uitgerekend NU toepasselijk (want anders was ik er wel eerder over begonnen) omdat Ahoy virtuoos verbouwt en de Beukhoeve auditief gecompleteerd wordt met heipaalgeluiden.

Nu nog even visueel. D'r is vast wel eens een film opgenomen daar (u merkt, ik ga geen doelgroep uit de weg om hits te krijgen (Hits? "Sla maar!," om met Tiffany te spreken)).

Tja, misschien niet helemaal Albert Verlinde, maar in mijn ideale wereld breken Edo Brunner, Elize en Cordelia door. Elk op hun eigen terrein -voor alle helderheid- dat moet je beslist niet door elkaar willen gooien (Kate Ryan en Nicoline en dan ben ik Björn en Benny tegelijk, dat is me iets te utopisch dus dat heb ik Los Ge La Ten. Toch is twee keer een publiek en dan in een gezamenlijke ruimte een erg logische gedachte, men noemt het wel een fusie).